

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 47.

21de november 1897.

23de aarg.

Bedstemors alvorstale.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 centz for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. levers det for 40 centz, og over 25 eksptr. for 35 centz. Til London koster det 60 centz.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Georg, den lille guldgraver.

(Fortættelse.)

Mens de spiste, havde endnu en gæst, det brune æsel, nærmet sig. Sektoren syntes formodentlig, at det ikke sømmede sig for et æsel at være med tilborde og vilde negte det at komme hen til den gamle og hans gæster. Men dette var noget, som æselet ikke vilde finde sig i; det satte i et stygt strig, dreiede sig pludselig om og begyndte at spænde sig med bagbenene mod hunden, at denne skridt for skridt maatte vige.

Den gamle sad og betragtede kampen med en spottig mine, indtil æselet havde indtaget sin sædvanlige plads ved hans side. Da tog han og klappede det paa halsen og begyndte at snakke venlig mod det.

„Det var ret, Moskito. Find dig ikke i allsags behandling. Her er vi hjemme og kan tage det, som vi vil.“

Dg saa rakte han æselet en af sine fager, som dyret syntes at nyde med stort velbehag. Men hver gang hunden nærmede sig, lagde det sine lange øren bagover; trak overlæben op og viste et alt andet end venligt ansigt.

„Nu, min gut“, sagde den gamle, da maaltidet var tilende, „siden vi nu er mette, kan vi tale lidt om forretninger; naar jeg skal sige sandheden, saa er jeg endnu ikke bleven rigtig klog paa din historie. Saa meget har jeg forstaaet, at din far og mor med en liden høster og en halvøds økse sidder oppe i sneen og ikke kan komme videre, samt at du søger efter en, som maatte være godmodig — for ikke at sige dum nok til at hjælpe eder videre. Er det ikke saa?“

„Jo“, svarte Georg, som ikke syntes videre rart om den andens maade at tale paa.

„Maa jeg saa spørge, hvorfor din far har draget afsted med kone og børn paa en saa farefuld reise over fjeldene? He? — Vidste han kanske ikke, hvilke farer han paa en saadan reise udsatte sig for? Er det ikke

en stam, at menestene ofrer alt, endog sin familie af begjærighed efter det røde guld! Fortjente ikke saadanne folk at komme paa tugthuset, eller kanske hellere paa et galehus!“

„Det er ikke for at finde guld, at min far egentlig er reist til Kalifornien“, svarte Georg med mørkt alvor, „og ingen kan vist elske kone og børn mere, end far gjør!“

„Jo, jo jeg takker! Det er let at forstaa af reisen! En saadan hjærlighed maa man helst bede Gud bevare sig for! Men hvis det ikke var for guldbets skyld, hvad da? Du vil da vel ikke indbilde mig, at I bare for eders fornøielsheds skyld har givet eder ud paa denne reise!“

„Nei“, svarte Georg; han kjendte, hvorledes blodet strømmede til hans kinder, da han hørte sin far blive omtalt paa denne maade. „Far arbejdede paa sin gaard saa slittig, som vistnok noget menneske kan; han strævede baade sent og tidlig, og i de tre sidste aar fik han bragt gaarden i bedre stand end nogen af de andre i hele omegnen. Ikke en eneste trærod stod igjen paa vore marker, og de strækninger skovland, som far og jeg uden nogen hjælp har ryddet langs Arkansas-floden, er ikke imaa, kan De tro. Men saa steg floden isfor over sine bredder — højere end det i mandts minde er steet. Oversvømmelsen anrettede forfærdelige ødelæggelser for os. Vore hjer, vore huje og alt, hvad vi havde, blev skyllet væk af strømmen; det var bare saavidt vi fik reddet vort eget liv. Dg da vi saa vendte tilbage, var alt det land, vi havde opdyrket, aldeles overdyngtet med sand! Overalt laa over en fod høi hvid slodsand, ja paa mange steder tre—fire fod. At saa den væk var et arbejde vi ikke kunde tænke paa, vi havde jo mistet omtrent alt, og det vilde have kostet mange, mange tusend dollars. Saaledes var alt det arbejde og alle de penge, vi havde anvendt til al opdyrkingen, aldeles som bortkastet.“

„Om, det var jo slem“, sagde den gamle, „men der maatte vel være andet brugbart land at saa i nærheden som I ved atter i tre aar at vise samme slud kunde saa opdyrket. Den, som fortviler, straks en ulykke møder ham, vil aldrig bringe det langt her i verden.“

„Hvem siger, at vi fortvilede?“ udbrød Georg. Baade far og jeg gav os til at arbejde, og det er ogsaa vor mening, at arbejde her. Men netop i hin tid fik vi vide, at min bedstefar, min mors far, levede over i Kalifornien, og han havde sendt bud til en af sine ungdomsvenner, at han skulde komme over til sig.“

„Na, aa!“ sagde den gamle. „Dg saa sendte han ogsaa en lignende indbydelse til eder!“

„Nei“, sagde gutten mørk og efter nogen betænkning. „Bedstefar er vond paa os — Hvorfor? Ja det ved jeg ikke! Men han har ikke villet vide noget af os; han har ikke sendt et ord til os, men derimod bare til denne ven, som nu senere er død.“

„Sajaa! Ja nu begynder jeg at forstaa“, sagde den gamle leende og smaanikkede med hovedet, saa pakkede F sammen, hvad F havde, og vilde komme overraskende over den gamle. F tænkte formodentlig som saa, at naar F først var der, maatte han vel blive blidere tilmode eller ialfald hjælpe eder.“

„Jeg begriber ikke, hvorfor De altid tror det værste“, sagde Georg raskt. „De kan være sikker paa, at hverken far eller jeg vil tigge os til nogen hjælp af den gamle herre, hvis han ikke yder det af sit gode hjerte. Vi kan nok uden hans hjælp komme frem i verden. Nei, mor fik saadan længsel efter ham og saadant angst for, at han skulde dø, uden at hun endnu engang havde faaet ham at se og var bleven forsonet med ham. Hun længtedes saa, at hun formelig blev syg. Dg dette kunde tilslut ikke far længere holde ud. Han solgte det lille, vi havde igjen af oversvømmelsen, købte vogn og trædyr, og paa den maade var det, at vi altsaa kom afsted paa denne reise.“

„Dg indbilder F eder virkelig, at F vil kunne finde den gamle mand her i Kalifornien?“

„Ja, hvorfor ikke?“ spurgte Georg forbauset.

„Der ser man, hvorledes F er reist afsted i det blaa! Hvad kjender F til landet her! Tænke sig til at ville lede her i det store land efter et enkelt menneske, som kanste sidde i en eller anden askrog og graver guld med en iver, som om det gjalt livet! Tusender kommer hid enten over fjeldene eller tilhøjs, uden at nogen spørger, hvad de gjør af sig, eller idethale betyrrer sig det mindste om dem.“

„Men bedstefar graver ikke efter guld“, sagde Georg, „han er rig og har et par huse i Kalifornien.“

„Nei har han det!“ Ja, det er noget andet. Da kunde det kanste lade sig gjøre at finde ham. Den gamle gnier har altsaa penge, men vil ikke ud med dem?“

„Jeg har ikke sagt, at han er nogen gammel gnier“, sagde Georg, ærgelig over, at man skulde tale saaledes om hans bedstefar.

„Nu ja, mig kan det blive lige fedt“, fort-

satte den gamle, „jeg er lige glad med den gamle; du faar selv se, hvorledes du engang kan komme ud af det med ham. Men hvor har du nu tænkt paa at saa offer, saa du kan saa vognen ud af sneen?“

„Det ved jeg virkelig ikke“, jukkede Georg, „hvis ikke De vil eller kan hjælpe mig, hvor skal jeg da finde andre mennesker?“

„Jeg hjælpe! Hvorledes skulde jeg kunne hjælpe? Har jeg kanste offer? Eller skulde jeg spænde mig selv for vognen?“

„Men kunde De ikke laane os Deres hest?“ sagde gutten. „Vi kunde ialfald sætte mor og lille søster op paa den, saa de slap ud af sneen. Det fik være det samme, om vi lod resten ligge; det kunde ogsaa hænde, at vi engang senere kunde hente det. Dg naar vi først er kommen ned i landet, vil vi arbejde alt, hvad vi kan, saa vi snart maa kunne saa kjøbt igjen det allernødvendigste.“

„Hm! Det kunde kanste lade sig gjøre!“ sagde den gamle, idet han strøg sig med haanden over haagen, „hesten kunde jeg tilnød laane eder eller æselet — — men — har du penge?“

„Penge!“ udbrød Georg, gjennemtrængt af en smertelig følelse. — „Tror De, at far nogen gang har spurgt et menneske, som var i nød og trængte hans hjælp, om han havde penge?“

„Nei, det er nok muligt, gutten min, men det var paa den anden side af fjeldene. Nu er vi i Kalifornien. Dg naar du har lært landet og folket her en liden smule mere at kjende vil du ikke forundre dig over mit spørgsmaal. Altsaa: har du penge?“

„Nei“, svarte gutten faate. — „Far har ikke givet mig nogen med, da han ikke kunde tænke sig, at det var saa i Kalifornien. Men han vil sikkert betale Dem for hjælpen hvis De forlanger det.“

„Jo, jo — saadanne gode løfter kjender vi!“ sagde den gamle spotst.

Nu blev Georg kjed af hans spot; han sprang op, tog sit gevær og faldte paa hunden.

„Det var da svare til hastverk, du med engang faar!“ udbrød den gamle uden at røre paa sig.

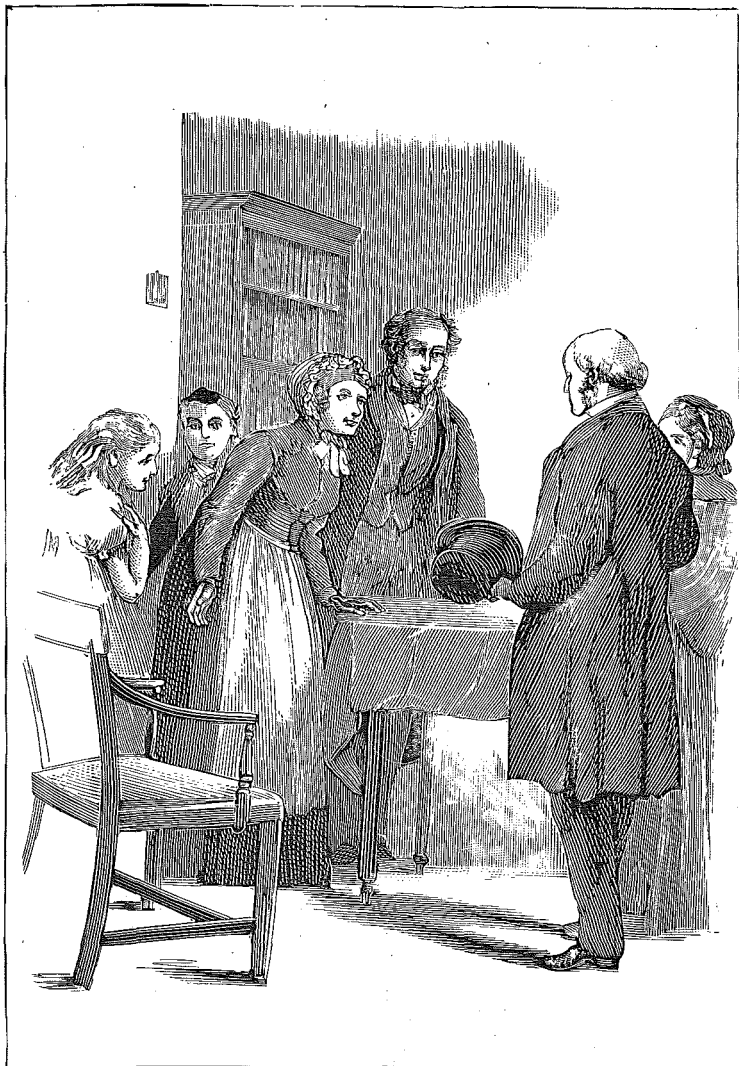
„Det er bedst, at jeg skynder mig tilbage til far og mor“, sagde han, „siden der ingen hjælp er at saa, maa vi søge at flette en baare af grene og bære mor ned fra fjeldene. Os behøver hun ikke at betale penge for det!“

„Gutemigtu, sli en hidstakrop!“ udbrød den gamle leende. „Men vendt nu lidt. Jeg har kanste et forslaa at gjøre dig, som du kunde gaa ind paa. Vil du sælge hunden din?“

„Hektor?“ kom der fra Georg, idet han

Brevet fra onfelen.

Somfru Morrison som vertinde.

hurtig vendte sig forstræffet mod den fremmede. Han havde altid troet, at det vilde være ham umuligt at stilles fra hunden; men han var ikke i tvil om, at hans mors liv og sundhed var mere værd end det tro dyr, og om han end først sendte den gamle et lynende trodsigt øjekast, blev han snart svagere og svarte i en hvissende tone: „Ja, hvis det endelig er nødvendigt saa!“

Skjønt han kjæmpede med sig selv, kunde han ikke hindre, at taarerne kom frem i hans øjne, og et par af dem trillede nedad hans kinder. Derpaa sagde han næsten toneløst:

„Naar De faar hunden, vilde De altsaa hjælpe min mor og søster ud af sneen?“

Den gamle bed sig i læberne og stampede nogle gange med foden mod jorden uden at se op. Derpaa sprang han pludselig op og stode ind i huset uden at ofre Georg enten et ord eller blik. Han blev inde et par minutter og pustede med et eller andet; saa kom han atter ud, gik hen til Georg, slog ham paa skulderen og sagde:

„Jeg har feet efter om mine sadler er istand. Alt er i orden, og vi kan ligesaa godt give os iveri straks. Hvad hunden angaar, saa har jeg tænkt over jagen. Jeg forstaar, at du nødig vil stilles med den, og naar jeg skal sige min mening, saa vil jeg helst slippe at søde paa den ogsaa. Jeg skal nok senere komme overens med din far om betaling for mit arbejde, saa du behøver ikke at have nogen bekymring for den sags fald. Jeg skal forresten ikke forlange for libet, det kan du belave dig paa.“

Ødet samme vendte han sig forbausset om mod indianeren og udbrød:

„Hvad er paafærde nu igjen? Kom hid, Moskito! Hører du ikke?“

Jo, han havde god grund til at blive forbausset. Men Georg kunde ikke lade være at brieste i høi latter.

Indianeren havde nemlig indtil nu taus og alvorlig lyttet til de to hvides forhandlinger. Naturligvis forstod han ikke et ord deraf, og jagen bekom jo heller ikke ham; men desto mere interesse havde han af sin lille tobakspibe, hvorfra han pustede blaa styer ud i veiret, mens han sad ved ilden.

Ikke langt fra ham var Moskito, den gamle øsel, blevet staaende, og da dets herre ikke gav den mere at spise, havde det seet sig om efter en anden nyttig beskæftigelse. Det havde da fundet paa mere for sin fornøielse end af sult at bide blomsterne af nogle planter med høie stilker, som voksede i nærheden. Mens

det holdt paa hermed, havde det nærmet sig indianeren, fra hvis hoved der som pynt vaiede en ørnefjær. Først smuede øselet forsigtig paa fjæren, men saa bed det pludselig fat i den og drog til.

Fjæren sad imidlertid fastere, end det havde ventet; den var bundet fast til den knude, hvori indianerens haar var opbundet. Men Moskito vilde ikke slippe taget og begyndte at hale og slide i det stakkars menneske. Indianeren forstod ikke straks det hele og styrte op og greb buie og pil. Men Moskito travede fornøiet afsted med fjæren i munden og standsede først, da den hørte hørte sin herres befalende stemme bag sig.

„Kom hid din slyngel!“ raabte den gamle efter øselet. „Hvad er det, du har taget? Vil du komme hid med det straks!“

Moskito bevægede ørene frem og tilbage, travede endnu nogle skridt, men blev derpaa staaende.

„Vil du komme hid! Hører du ikke?“ raabte atter den gamle. „Kom hid med fjæren!“

Moskito syntes ikke at have nogen lyst til at adlyde denne anden befaling.

„Har du virkelig endnu ikke hørt det“, skreg dets herre. Og nu lod øselet endelig fjæren falde, lagde ørnene tilbage, slog et par gange i veiret med bagbenene og travede saa med løftet hals og et høit skrig hen til sin kamerat, heften, som græssede omtrent hundrede skridt borte.

Indianeren skyndte sig hen og greb sin fjær.

6te kapitel.

De to drager sammen op i bjergene
— Hvad de her fandt og saa.

Den gamle blev staaende og se en stund smaaleende efter dyret. Derpaa kastede han et blik paa solen, som nu var næsten midt paa himmelen, og syntes at komme sit løfte ihu. Han gik ind i huset, hentede ud begge sine sadler og kaldte paa begge dyrene i en eiendommelig langtrukken tone. Heften adlød straks, men øselet syntes at have ond samvittighed og betænkte sig i begyndelsen. Da den gamle kaldte paa det om igjen, slog det atter bagud med bagbenene, men fulgte derpaa i kort galop efter heften. Det slap denne gang for videre straf. Heften blev sadlet, og Moskito fik ogsaa sin pakke paa. Den underlige gamle bandt fast til hestens sadel et uldteppe og en pose med mad, hvorpaa han

stængte døren med de to tverstænger og sagde til Georg:

„Nu min gut! Hvis du vil, saa kan vi nu rejse. Men tror du ogsaa, at du kan finde veien til det sted, hvor dine forældre er?“

„Ja, hvis vi rejser samme vei, som jeg er kommet“, svarte gutten. „Men kanske der kunde være en anden vei, som var hurtigere.“

(Fortsættes.)

To billeder fra livet.

I.

Et forstøjet lidet barn laa og drog sine sidste suk paa jordgulvet i en elendig jordhytte i Peking, Kina. Stemmen blev svagere og svagere, og nu og da drufnede den i den unge moders hulken og klager, der hun i fortvivelse sad og stirrede paa sit døende barn. Hun længtede efter at trykke det til sit bankende hjerte, men hun havde altid hørt, at der var dæmoner omkring den døende, som ventede paa at snappe sjælen bort, og saaledes var hun bange for sit eget barn, fordi det var døende.

„Det er snart tiden“, sagde svigermoderen, idet hun saa paa den heldende jolstraale, som havde listet sig ind i det uhyggelige rum gennem et hul i papirvinduet; og hun tog det hjælpeløse barn op med en bestemt mine. Moderen skreg: „Barnet mit er ikke dødt. Barnet mit er ikke dødt endnu!“ „Men det har blot en mundfuld aandedrag tilbage“, sagde den gamle kone. „Sjerven vil snart komme forbi, og kommer det ikke med da, maa vi beholde det i huset hele natten. Der er ingen raad for det; Guderne er vrede paa dig.“ Moderen vovede ikke at modsætte sig, og hendes barn blev ført bort fra hende. Hun saa det aldrig mere. En gammel, fort kjerre, der blev trukket af en fort ko, kørte langsomt nedad gaden; det lille legeme blev lagt blandt de andre, som allerede var samlet der, og kjerren stranglede videre gennem stadsporten. Udenfor bymuren lagde han dem i et stort hul i jorden, kastede kalk over dem og kørte videre. Ingen gravsten merker pletten; ingen blomst vil nogeninde blomstre paa den grav. Den bedrøvede kvinde klager: „Barnet mit er borte! Barnet mit er borte! Jeg kan aldrig finde det igjen!“

Sint forstøiede barns mor er en hedning!

II.

Et blaaøiet barn ligger og stønner paa dunpuderne i sin vugge, og der hvistede tykt: „Barnet dør.“

Med sorgfulde hjerter samlede vi i det hjemløste hus; men trøsteren var kommen før os. „Bort barn gaar hjem“, sagde moderen, og skjønt hendes stemme skjalv, smilede hun sødt nedover den lille lidende. „Vi gav hende i daaben til Herren, da hun kom til os. Han er blot kommen for at tage laanet igjen“, sagde faderen ærefrygtsfuldt, og han slog sine arme ømt om sin hustru. Som vi gennem taarer iagttog det lille liv, der svandt hen, begyndte en sagte at synge:

O Jesu, træd du min dødsfæng til,
ræt mig haanden med misund og sig:
Denne gut, denne pigelil,
hun er ikke død, men sover!
o, slip mig ei, før at op jeg staar,
i levendes land dig lover!

De blaa øine aabnede sig for sidste gang, og med et langt blik ind i de klare ansigter, som stod over hende, lukkede de sig atter, og med et stille suk gik det søde barn ind gennem porten til den himmelske glæde.

„Lad os bede“, sagde en sagte røst. Vi knælede ned sammen, og himlen kom saa nær, at vi næsten kunde se de hvidklædte og høje velkomstfangene. Der er ingen barnekister tilkjøbs i Peking; derfor maatte der gøres en liden kasse; vi forede den indvendig med blød, hvid silke fra en kinesisk butik. Vi klædte barnet i hendes snehvide dragt og lagde hende i hendes sidste hvilested. Vi pyntede værelset med blomster og strøede disse over den lille. Den følgende dag ledsagede vi den lille kiste til kirkegaarden. Med en haabets sang og trøstens og troens ord talte vi til de sorgende hjerter. Nu merker en hvid sten den hellige plet, hvor vi lagde hende, og paa graven blomstrer der blomster, og den besøges ofte og pleies med omhu.

„Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet!“ siger barnets far, mens barnets mor svarer: „Bort barn er saligt; vi skal finde hende igjen og have hende snart i himlens glæde og herlighed.“

Det blaaøiede barns forældre er kristne.

Ser I fortjellen? Maa det ikke mane os til arbejde for Jesu sag, der er menneskets lykke og evig fred og glæde?

Bedstemors alvorstale.

(Med billede.)

Bedstemor havde sidde ved vinduet og striftet, som hun stadig pleiede. Hendes flittige fingre blev aldrig trætte af at føre strikképinderne; hverken Hjalmar eller Magnus behøvede at mangle strømper, saalænge hun var der i huset, og kom der et hul paa strømpehælen, var hun ikke sen om at stoppe det igjen. Hun sad som jagt og striffede ved det aabne stuevindue en vakker sommerdag Udenfor i haven sprang hendes børnebørn og nogle af deres venner om og legte. Den gamle frydede sig ved at høre deres glade latter — hun var saa usigelig glad i sine to kjære datter sønner, og det var saa morsomt at høre barnesjubelen fra deres læber.

Da stanfer gutterne en stund sin leg og bliver staaende straks udenfor vinduet og raadslaa om, hvad de skal gjøre. Bedstemoderen sidder og hører paa dem. Bludselig trænger et tungt suk sig frem fra hendes bryst, og dyb smerte præger hendes ansigt. Hun har nemlig faaet høre Hjalmar bande; den kjære barnemund har paa den maade ladet sig benytte til et syndens redskab. Hvor stygt det lød, og hvor det smertebede bedstemors hjerte!

Medens hun sidder der, stiger et hjertelig bønnesuk op fra hende til himmelen med bøn til Gud om, at han maa forlade hendes gut hans synd og bevare ham fra syndens veie. Hun var med engang blevet saa bange, saa bange; angst for de kjære smaa lagde sig med blythugde over hendes bryst; men det bragte hende ogsaa til at skrige af dybsens nød til himmelen om hjælp for dem.

Da Hjalmar kom ind, bad hun ham komme hen til sig, og med taarer i øinene talte hun alvorlig til ham om hans synd. Gutten følte noget af den kjærlighed, som aandede ud af den gamles tale; han forstod, at han havde bedrøvet hende, og at det maatte have været noget gruslig galt, han havde gjort. Gullende fastede han sig om den gamles hals og lovede, at han aldrig, aldrig mere skulde gjøre det.

„Ja, Gud hjælpe dig dertil,“ sagde bedstemoderen. „Glem nu da heller ikke at bede ham om hjælp.“

Det lykkedes ikke!

En hotelvert og en handelsreisende indgik et underligt væddemaal. Den sidstnævnte væddede om, at det ikke var muligt at faa solgt en tikronesjeddel for otte kroner, medens hotelverten væddede 50 kroner paa, at det lod sig gjøre. Hotelverten tabte; den ene efter den anden fik anledning til at faa tikroneseddelen for otte kroner, men alle var mistænksomme og troede, det maatte være galt fat paa en eller anden maade, saa det var bedst ikke at indlade sig paa et saadant bytte.

(Efter „Nassov. Tid“.)

Opløsning paa billedgaade i nr. 45

Naar en bringer brevduer bort til fjerne egne, kan de finde tilbage; dog hænder det undertiden, at de falder i rovfugles klør undervejs.

Geografisk gaade.

Forbogstaverne læste ovenfra nedad danner navnet paa en europæisk hovedstad og endebogstaverne ligeledes læste ovenfra navnet paa en engelssø.

1. En by i Holland.
2. En russisk indjø.
3. En indjø i Sverige.

Carl Dons.

Begravede byer.

1. Man troede, at han var død. (1 by.)
2. Han blev spurgt, om siddet var reist. (1 by.)

Carl Dons.

Bogstavgaade.

9 10 11 er en fugl. 7 9 10 11 er en del af det menneskelige legeme. 6 2 3 4 udskilles af det menneskelige legeme. 18 9 10 faar man af fisken. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 er en norsk by.

Carl Dons.